

**”Då höjde löjtnanten ännu sin arm,
där på blodiga sanden han satt.”**

Det här citatet hör till dem som måtte verka mycket konstiga för en läsare från Sverige. Vad menar Runeberg med att löjtnanten ”ännu” höjde sin arm?

Låt oss börja med bakgrunden. Den tappre löjtnant Zidén var känd för att bry sig föga om onödig exercis, men han var noga med att hans ”kära vasagossar” (dvs. soldater från Vasa i Österbotten) skulle rycka fram flinkt i striden, och själv rusade han alltid fram i täten. Så var det också vid den avgörande strid där han själv blev dödligt sårad: ”hurra, mina vasagossar,/ karl den, som i dag tar fart” (dvs. ’det är en riktigt karl som i dag skyndar på’). Och aldrig ”så blint han tillförne (dvs. tidigare, förut) rusat/ mot fiendens hop som då”.

Men löjtnanten fick tre djupa sår, och han såg sig om. Av vasagossarna såg han bara sin gamla korpral, som låg döende. ”Nu hava de gått som paddor,/ nu blevo de efter igen.” Men korpralen kunde ge besked. Vasaflocken ryckte an främst av alla, ”och förr blev ingen efter,/ än han stupat på ärans stråt” (dvs. ingen blev kvar med mindre än att han stupat).

Då höjde löjtnanten ännu sin arm,
där på blodiga sanden han satt,
hans anlet sken, hans sårade barm
steg högt i dödsminuten,
han svängde sin slitna hatt

Och vad betyder då detta ”höjde ännu sin arm”? Jo, i finlandssvenskan kunde *ännu* redan på Runebergs tid användas i betydelsen ’än en gång’, och så används det ofta fortfarande. I dagens finlandssvenska kan *ännu* också ha betydelsen ’dessutom, ytterligare’ (och så vill jag ännu säga att ...) och i vissa fall ’redan’ (beslutet fattas troligen ännu i år = före årets slut).